

Čo všetko deťom k šťastiu treba? Slnko a modrý kúsok neba...

V ostatný pondelok **7.6.2010**, riskantne, ale výnimočne pekný (však sme sa zaňho aj veľa modlili!), sme sa vybrali na **futbalové ihrisko v BZINÁCH**, kde nás údajne malo čakať veľa zábavy, hier a pohybu na čerstvom vzduchu...

{phocagallery

view=categories|imagecategories=1|imagecategoriesize=1|categoryid=66|imageid=750}

Štart s pesničkou „**Toto je deň, ktorý nám dal Pán**“ na perách bol vynikajúci - napokon, keď vlastným autobusom sa nevozíme každý deň. Pokračovanie bolo tiež skvelé. Možno aj vďaka p. starostovi Beňušovi, ktorý nám poskytol priestory ihriska so všetkým vybavením, aby sme sa cítili pohodlne, a p. Juhásovi, ktorý nám autom doviezol všetko potrebné aj nepotrebné...pre istotu, aby nám nič nechýbalo.

Ocko Benka postavil stany, my slnečník, deti vystreli deky a karimatky. Potom p. uč. Otká „naštelovala“ audiotechniku a

športovo - hudobná zábava mohla začať. Kým deti mapovali terén ihriska, či spievali karaoke, tety Danka a Helka porozkladali lavice a stoly, a pani učiteľky Milotka, Helka, Zuzka a Veronika, za výdatnej pomoci starej mamy p. Kubalovej, prichystali prvé súťaže. Kto sa ponamáhal, dostal prísľub na sladkú odmenu(tá ostala zabudnutá na hodinku v odídenom aute...) Kto práve nesúťažil, mohol sa, ponatieraný „faktorom 20“, opaľovať, hrať, alebo len tak dosýta vylieť za loptou - bez rizika pokuty za rýchlosť či hlučnosť.

Ani sme sa nenazdali, a už tu bola naša teta Kamka s gulášom(d'akujeme za jeho dovoz p. Garabášovi)! Rýchlo vybrať misky, lebo kto zaváha, možno sa mu ani neujde! Po dobrom obede

MDD v našej škôlke, teda mimo nej:-)

Napísal Otília Jurigová

Pondelok, 07 Jún 2010 00:00 - Posledná úprava Nedeľa, 13 Jún 2010 22:17

pod holým nebom a nejakej tej maškrtke si v tieni stromov deti chvíľku oddýchli, ale „predškoláci neúnavní“ čoskoro už opäť súťažili: klasicky skákali vo vreciach, nosili vajíčka na lyžiciach, či chodili na chodúľoch - vedierkach.

Predsa len, malí sú malí, boli zmorení, lebo slniečko neúnavne krásne svietilo; po čase mali dosť všetci bez výnimky. Čo tak panská prechádzka bez námahy - na povoze s konským záprahom? Pohonič p. Mikula otočil koníka hádam desťkrát, aby sa krátka jazda ušla každému.

A na záver, keď sme všetko zbalili, živé „vysávače“ povysávali celé ihrisko od cukríkových papierikov, aby sme neurobili našej škole hanbu.

Anjeli strážni si svoju službu splnili do bodky - nikomu sa nič nestalo, ani sme nikoho nestratili. Už si môžu oddýchnuť, veď „deti strážiť, to je drina:

Božie klbká nepokoja,

neposedia, nepostoja,

robia, ako radosť káže,

premôžu ňou všetky stráže.“